

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobkyně: **EKOREMA recycling s.r.o.**, IČO: 25396048
se sídlem Boženy Němcové 1720, Rožnov pod Radhoštěm
zastoupena JUDr. Taťanou Přibilovou, advokátkou
se sídlem Kadláčkova 894, Kopřivnice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice

v řízení proti žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2021, č. j. MZP/2020/570/1321,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2021, č. j. MZP/2020/570/1321, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Taťany Přibilové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Česká inspekce životního prostředí (dále také jen „ČIŽP“ nebo „prvostupňový správní orgán“) zahájila oznámením o zahájení kontroly ze dne 11. 3. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/2817, kontrolu dodržování povinností stanovených zákonem č. 185/2001 Sb. (dále jen „zákon o odpadech“). Prvostupňový správní orgán současně žalobkyni vyzval k poskytnutí informací a doložení níže vymezených dokladů, případně zdůvodnit nepředložení dokladů:
 - rozhodnutí příslušného krajského úřadu, kterým byl kontrolovanému subjektu udělen souhlas k provozu zařízení RESTA 900x600 dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech včetně schváleného provozního řádu;
 - období, ve kterém bylo provozováno recyklační zařízení RESTA 900x600 v k. ú. Vidče;
 - provozní deník zařízení RESTA 900x600 za období od 1. 1. 2018 do 11. 3. 2019;
 - informace k drceným odpadům v k. ú. Vidče (původ drcených odpadů, přehled jednotlivých druhů drcených odpadů, přehled podrceného množství jednotlivých druhů odpadů);
 - informaci, zda vlastníkem odpadů byl kontrolovaný subjekt nebo drcení bylo prováděno jako služba pro jiný subjekt.
2. Příkazem ze dne 6. 5. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/4898, uznal prvostupňový správní orgán žalobkyni vinnou, že jako kontrolovaná osoba nepředložila ve stanovené lhůtě požadované doklady, čímž spáchala přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění účinném od 1. 7. 2017 (dále jen „kontrolní řád“), a za toto jednání jí uložil pokutu ve výši 50 000 Kč. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně odpor. Vyrozměním ze dne 22. 5. 2019 byla žalobkyně informována, že řízení o přestupku pokračuje. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 3. 6. 2019 uvedla, že se závěry prvostupňového správního orgánu nesouhlasí, neboť ČIŽP měla požadované informace a doklady k dispozici, když s žalobkyní zahájila dne 27. 2. 2019 kontrolní řízení dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. V průběhu této kontroly žalobkyně s ČIŽP plně spolupracovala a poskytla veškeré požadované informace a doklady, např. rozhodnutí krajského úřadu o povolení provozu zařízení RESTA 900x600, schválený provozní řád, provozní deník zařízení RESTA či původ, druh, množství a informaci o vlastníku drcených odpadů. Žalobkyně si oznámení o zahájení kontroly ze dne 11. 3. 2019 spojila s již probíhající kontrolou dle zákona o ochraně ovzduší, proto na výzvu k poskytnutí informací a doložení dokladů nereagovala. Sama ČIŽP o kontrole věděla.
3. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/7602, prvostupňový správní orgán uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, uložil jí pokutu ve výši 50 000 Kč a rovněž jí uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Konkrétně žalobkyni bylo vytýkáno, že nedoložila tři z původně pěti požadovaných dokladů, kterými byly rozhodnutí krajského úřadu o souhlasu k provozu zařízení RESTA 900x600 včetně provozního řádu, provozní deník zařízení RESTA 900x600 za období od 1.1.2018 do 11.3.2019 a informace k drceným odpadům v k.ú. Vidče (přehled jednotlivých druhů drcených odpadů, přehled podrceného množství jednotlivých druhů odpadů). V odůvodnění bylo uvedeno, že v den, kdy byla zahájena

kontrola dle zákona o odpadech, nebyla ukončena kontrola dle zákona o ochraně ovzduší. Protože se jednalo o kontrolu dle jiného právního předpisu, nelze předpokládat, že budou sledovány stejné údaje. Kontrola dle zákona o ochraně ovzduší se nezabývá problematikou nakládání s odpady, nejsou v rámci takové kontroly informace o nakládání s odpady detailně zkoumány a popisovány, proto zjištění učiněné dle zákona o ochraně ovzduší nejsou pro kontrolu dle zákona o odpadech zcela směrodatná. Protokol o kontrole dle zákona o ochraně ovzduší neobsahoval jako přílohu veškeré informace, které ČIŽP požadovala v rámci zahájené kontroly dle zákona o odpadech. ČIŽP tak nebylo předloženo rozhodnutí příslušného krajského úřadu, kterým byl kontrolovanému subjektu udělen souhlas k provozu zařízení RESTA 900x600; data z provozní evidence obsahovaly pouze informace za červenec roku 2018 a roky 2015, 2016 a 2017, nikoli v požadovaném období od 1. 1. 2018 do 11. 3. 2019, a v protokolu o kontrole dle zákona o ochraně ovzduší byla sice informace o původu drcených odpadů, avšak již nebyl poskytnut přehled jednotlivých druhů drcených odpadů a přehled podrceného množství jednotlivých druhů odpadů. Informace o období, ve kterém bylo provozováno recyklační zařízení, a informace o vlastníku odpadů, byly obsaženy v protokolu o kontrole dle zákona o ochraně ovzduší, proto prvostupňový správní orgán žalobkyni neuznal vinnou za nedoložení těchto informací. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání ze dne 16. 7. 2019, které podáním ze dne 8. 10. 2019 doplnila a které bylo v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného (nyní žalobou napadené rozhodnutí) zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

4. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že na zjištěních orgánu prvního stupně neshledal pochybení. Prvostupňový správní orgán požadoval po žalobkyni doložení dokladů k řádnému provedení kontrolního úkonu, na tento požadavek však žalobkyně nereagovala, čímž došlo k porušení povinností daných § 10 odst. 2 kontrolního řádu s naplněním skutkové podstaty přestupku dle § 15 odst. 2 téhož předpisu. Žalobkyně žádnými důkazy nezpochybnila skutková zjištění prvostupňového správního orgánu. I když žalobkyně přílohou k odůvodnění odvolání doložila další doklady, nelze takové doplnění považovat za úplné splnění požadavků orgánu prvního stupně. I opožděné dodání dokladů představuje porušení povinnosti součinnosti a naplňuje skutkovou podstatu přestupku. K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že nelze přisvědčit námitkám o záměně kontrolních úkonů z hlediska zákona o odpadech a ochraně ovzduší, když se jedná o dva zcela odlišné specifické obory činností. I kdyby k záměně došlo, žalobkyně měla po celou dobu správního řízení možnost požadované doklady doložit, učinila to však až v rámci odůvodnění odvolání ze dne 27. 6. 2019. Současně žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán neměl ke kontrolní činnosti podle zákona o odpadech veškeré podklady a jejich absenci konkretizoval ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty. Dokumenty požadované po žalobkyni jsou dokumenty, kterými má provozovatel provozující zařízení pro nakládání s odpady v souladu se zákonem o odpadech disponovat, a jejich předložení k ověření, že je zařízení provozováno v souladu se zákonem o odpadech, je povinností provozovatele. Skutková zjištění hodnotící dodržování právních předpisů v oblasti ochrany ovzduší mohou být nepochybně jiná nežli zjištění zaměřená na dodržování předpisů v oblasti odpadového hospodářství. Protokol o kontrole ze dne 11. 3. 2019 je výstupem z kontroly dle zákona o ochraně ovzduší, nezabývá se nakládáním s odpady ve smyslu zákona o odpadech a samotný závěr protokolu neuvádí žádná zjištění ve vztahu k dodržování povinností v oblasti nakládání s odpady. Z ohlášení umístění zařízení RESTA je zřejmý pouze předpoklad množství a druhů drcených odpadů, nikoli skutečné množství podrcených jednotlivých druhů odpadů. Žalovaný dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu

s poukazem na skutečnost, že i opožděné poskytnutí požadovaných dokladů představuje porušení povinnosti součinnosti stanovené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Žalovaný dále uvedl, že sankce byla stanovena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a samotná výše sankce nijak nevybočuje okolnostem a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, když žalobkyně v požadované lhůtě a ani následně v průběhu správního řízení všechny požadované doklady nedoložila.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

5. **Žalobkyně** v žalobě namítala, že k neposkytnutí některých dokladů došlo v důsledku zcela omluvitelného a pochopitelného pochybení, když kontrolu prováděl stejný orgán v totožném místě provádění činností žalobkyní a ve stejné době. Žalobkyně při kontrole zákona o ochraně ovzduší s ČIŽP řádně spolupracovala a neměla důvod při jiné kontrole s ČIŽP nespolupracovat. Není tedy správný názor žalovaného, že nelze tyto kontroly zaměnit.
6. Žalobkyně dále uvedla, že ČIŽP doložila požadované doklady v co nejkratším termínu, jakmile shledala, že došlo k záměně prováděných kontrol. Současně doplnila, že ČIŽP měla k dispozici naprostou většinu požadovaných dokumentů, předložených žalobkyní v rámci kontroly dle zákona o ochraně ovzduší.
7. K požadovaným dokumentům žalobkyně namítla, že rozhodnutí příslušného krajského úřadu, kterým byl kontrolovanému subjektu udělen souhlas k provozu zařízení RESTA 900x600, měla ČIŽP vyžádat přímo od příslušného krajského úřadu, který předmětné rozhodnutí vydal a který má povinnost vkládat a aktualizovat údaje v Registru zařízení ve smyslu § 72 zákona o odpadech (resp. ve smyslu § 128 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech). Krajský úřad však tuto svoji povinnost nesplnil a informace o provozu předmětného zařízení do registru nevložil. Je tedy nespravedlivé, aby za pochybení jiného správního orgánu byla postihnuta žalobkyně. Žalobkyně dále doplnila, že správní orgány jsou povinny vzájemně spolupracovat v zájmu dobré správy.
8. Nepředložení provozní evidence zařízení RESTA 900x600 nemohlo mít vliv na neprovedení kontroly, neboť relevantní informace si ověřili pracovníci ČIŽP vizuálně při kontrole dne 27. 2. 2019, což je zachyceno v protokolu o kontrole dle zákona o ochraně ovzduší. Z protokolu o kontrole ze dne 11. 3. 2019 navíc vyplývá, že ČIŽP byla předložena provozní evidence zařízení RESTA 900x600, když mezi podklady, ze kterých vycházejí kontrolní zjištění, je mimo jiné také provozní evidence. Není tedy pravdou tvrzení žalovaného, že ČIŽP neměla provozní deník k dispozici, když pracovníci ČIŽP provozní deník kontrolovali a vycházeli z něj při kontrole na místě dle zákona o ochraně ovzduší. ČIŽP zřejmě potřebovala doložit provozní deník z důvodů ověření, zda je veden a ověření druhu a množství drceného materiálu v k. ú. Vidče. Množství a druh drceného odpadu je přitom uveden v protokolu o kontrole.
9. Zjištění druhu a množství drceného materiálu v k. ú. Vidče bylo také zjištěno kontrolním orgánem při kontrole dodržování povinností dle zákona o ochrany ovzduší. Z protokolu o kontrole dle zákona o ochraně ovzduší je ČIŽP známo, že se nedrtily žádné odpady, nýbrž materiály, že šlo o drcení betonu a že se podrtilo 2040 tun materiálu. Druh a množství drceného odpadu byl dále ČIŽP znám i z e-mailu ze dne 14. 2. 2019, doručený přímo prvostupňovému správnímu orgánu, kde bylo uvedeno, že bude drcen materiál: beton, směrný stavební odpad (beton, cihla, taška, asfaltové směsi) v množství cca 3 000 t.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

10. Žalobkyně uvedla, že uvádí-li žalovaný, že protokol o kontrole dle zákona o ochraně ovzduší neobsahoval jako přílohu žádné dokumenty, pak tato skutečnost neobstojí, neboť předmětné dokumenty byly obsaženy ve spise.
11. Žalobkyně dále namítá, že v žádném z rozhodnutí není konkrétně uvedeno, jaká zjištění nemohla být učiněna v důsledku neposkytnutí dokladů a informací. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že použití dokumentů pro různé kontroly nemění nic na tom, že obsah dokumentů zůstává stále stejný. Žalobkyně tak považuje rozhodnutí žalovaného za formalistické, když chybí materiální podstata § 10 odst. 2 kontrolního řádu. ČIŽP požadovala po žalobkyni doklady a informace zcela nadbytečně a nedůvodně, jelikož si je sama mohla pořídit. Kontrola mohla být bez problémů provedena, postupovala-li by ČIŽP dle principů dobré správy. Byla to právě ČIŽP, kdo byl v dané věci nečinný.
12. Dle žalobkyně ČIŽP na základě oznámení o zahájení kontroly požadovala předložení dokladů do 10 dnů, a přestože z prováděné kontroly dle zákona o ovzduší byla seznámena se skutečností, že žalobkyně plně spolupracuje s kontrolním orgánem, žalobkyni nevyzvala opětovně k předložení dokladů, ani ji případně neurgovala ke splnění požadovaných povinností. Bylo však zřejmé, že žalobkyně se nesnaží jakkoli znemožnit či znesnadnit probíhající kontrolu. Žalovaný navíc klade za vinu žalobkyni, že doložila doklady až 4 měsíce od oznámení kontroly, ale již nepřihlíží k tomu, že sama ČIŽP vydala příkaz až po více než 45 dnech od uplynutí lhůty k předložení dokladů. Žalobkyně je přesvědčena, že neporušila povinnost vytvořit podmínky pro výkon kontroly, neboť zejména další součinnost žalobkyně nebyla potřebná, když ČIŽP měla veškeré požadované doklady a informace k dispozici.
13. Žalobkyně dále namítla, že uložená sankce je absolutně nepřiměřená okolnostem případu. Výše pokuty 50 000 Kč byla žalobkyni uložena již příkazem ze dne 6. 5. 2019, přitom v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2019 dvě z pěti původně uvedených informací či dokladů nebyly do výrokové části zahrnuty. Na výši udělené pokuty se však tato skutečnost nijak neprojevila. K neposkytnutí informací a dokladů došlo fakticky omylem ze zcela omluvitelných důvodů a trestem pro žalobkyni je již probíhající přestupkové řízení. Žalobkyně navíc doložila veškeré jí požadované doklady a informace, čímž napomohla k odstranění případně škodlivých následků přestupku.
14. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 4. 2022 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobkyně předložila část požadovaných dokumentů až přílohou k doplněnému odvolání ze dne 8. 10. 2019, přičemž výzva k poskytnutí dokumentů byla žalobkyni doručena v oznámení o zahájení kontroly dne 12. 3. 2019. Žalobkyně měla po celou dobu možnost s prvostupňovým správním orgánem spolupracovat. Dále žalovaný uvedl, že nelze směšovat dokumenty vydané podle jiných právních předpisů (oblast ochrany ovzduší) s dokumenty vydanými dle zákona o odpadech. Prokázat, že provozovatel zařízení pro nakládání s odpady provozuje zařízení v souladu se zákonem o odpadech, je na provozovateli předmětného zařízení, a to i s ohledem na to, že předmětné zařízení nebylo v databázi Registr zařízení. Skutečnost, zda krajský úřad splnil své povinnosti, nebyla předmětem rozhodnutí. Do provozního deníku nahlížely osoby provádějící kontrolu dle zákona o ochraně ovzduší dne 27. 2. 2019, při této kontrole nebyli přítomni pracovníci oddělení odpadového hospodářství. Žalovaný uvedl, že nelze zaměňovat pojmy provozní evidence a provozní deník, neboť každý z těchto dokumentů má údaje, které musí obsahovat, uvedené v jiném právním předpisu. Náležitosti provozní evidence vyplývají ze zákona o ochraně ovzduší, nikoliv ze zákona o odpadech. V případě, že by provozní evidence

obsahovala veškeré náležitosti provozního deníku, měla tuto skutečnost žalobkyně orgánu prvního stupně oznámit. Tato skutečnost se ovšem vylučuje s tím, že byl dodatečně předložen dokument s názvem „Provozní deník stroje“. Na základě výše uvedeného lze usuzovat, že orgán prvního stupně vyžadoval předložení provozního deníku stroje z důvodu, že provozní evidence neobsahovala veškeré náležitosti dané legislativou v oblasti odpadového hospodářství, a tedy nemohlo dojít k záměně těchto dokumentů. Žalovaný nerozporuje, že v protokolu o kontrole ze dne 11. 3. 2019, který se týkal dodržování zákona o ochraně ovzduší, je uvedeno, že bylo prováděno drcení betonových sutí a bylo podrceno celkem 2040 t materiálu. V rámci vedeného řízení však nebyl doložen původ odpadů/materiálů a uvedené není zřejmé ani z podkladů, ze kterých výše uvedený protokol vychází. Zda se jedná o odpad nebo materiál, vychází ze zákona o odpadech, nikoliv ze zákona o ochraně ovzduší. Dokument ohlášení umístění zařízení RESTA je podkladem pro kontrolu z hlediska dodržování předpisů v oblasti ochrany ovzduší, nikoliv dle zákona o odpadech. Tento dokument není součástí spisu a dle žalovaného neměl vliv na předmětné protiprávní jednání. Žalovaný má za to, že jednání žalobkyně naplnilo rovněž materiální stránku přestupku, neboť v jejím jednání lze shledat společenskou škodlivost spočívající v znemožnění výkonu kontroly ze strany prvostupňového správního orgánu, k jejímuž provedení neměl požadované doklady. I pozdní dodání požadovaných dokumentů představuje porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. V oznámení o zahájení kontroly ze dne 11. 3. 2019 prvostupňový správní orgán dostatečně a srozumitelně vymezil časové období k doložení dokladů a dále i upozornil na práva a povinnosti dle kontrolního řádu. Následně i na konci tohoto oznámení upozornil žalobkyni na možné porušení § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu v případě nesplnění této povinnosti. Je na orgánu prvního stupně, jaký zvolí postup, zda znovu vyzve kontrolovanou osobu nebo rovnou přistoupí k přestupkovému řízení. Žalovaný uvádí, že lhůta pro vydání příkazu byla dodržena. Pokud by žalobkyně předložila požadované dokumenty v rámci odporu a nikoli, neúplně, až v rámci doplnění odvolání, byla by situace nesporně jiná a pak by na ni šlo pohlížet jako na spolupracující osobu. Sankce byla stanovena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a samotná výše sankce nijak nevybočuje okolnostem a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaný uvedl, že je pravdou, že z původně pěti požadovaných dokumentů, které byly uvedeny v příkazu ze dne 6. 5. 2019, byla v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 26. 7. 2019 uložena pokuta za nedoložení tří dokumentů. Dokumenty, které nebyly předloženy, byly dokumenty, bez nichž nelze posoudit soulad provozu zařízení se zákonem, a to souhlas k provozu, provozní deník a informace o provozu samotném. Nejde tedy o to, zda dokladů byla většina, ale o to, že nebyly předloženy ty zásadní pro výkon kontroly.

15. **Žalobkyně** v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že pozdním předložením listin nemohlo dojít ke znemožnění výkonu kontroly, neboť žalovanému byly veškeré informace, které mohl potřebovat k provedení kontroly, známy z úřední činnosti nebo mohly být zjištěny jinak, např. dožádáním krajského úřadu v případě souhlasu s provozem zařízení. Není tedy pravdou, že žalobkyně znemožnila výkon kontroly. Žalovaný nikterak nespecifikuje, jaká zjištění nemohla být kontrolou provedena, proto nemohlo dojít k naplnění materiální stránky přestupku. Nepředložením dokladů nebyl ohrožen zájem společnosti, neboť zjištění o plnění právních předpisů žalobkyní mohlo být učiněno i bez předložení dokladů. Tato skutečnost měla být odražena ve výši sankce, která však zůstala stejná i poté, kdy žalobkyně požadované dokumenty doložila. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobkyně setrvává na svém stanovisku a navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí

prvostupňového správního orgánu a úhradu nákladů řízení žalovaným. In eventum, žalobkyně navrhuje, aby soud využil moderačního práva a vzhledem ke všem okolnostem případu, jakož i k tomu, že nedošlo k faktickému ohrožení zájmu na řádném provedení kontroly, a chybí zde tak společenská škodlivost, upustil od trestu nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to nejvýše na částku 5 000 Kč, neboť uložená sankce je nepřiměřená.

III. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Návrh k provedení důkazů sám o sobě neznamena nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Většina žalobkyní navržených důkazních prostředků se nachází ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl důkaz e-mailem o ohlášení umístění zařízení RESTA ze dne 14. 2. 2019. Žalobkyně požadovala provedení tohoto důkazu s poukazem na skutečnost, že v e-mailu je uvedeno, že bude drcen materiál: beton, směsný stavební odpad (beton, cihla, taška, asfaltové směsi) v množství cca 3 000 tun. Tento důkaz však dle soudu nemůže prokázat to, k čemu je navrhuje, jelikož žalobkyně sama uvádí, že v e-mailu je uveden pouze odhad drceného materiálu. Z uvedeného tvrzení žalobkyně tak nijak nevyplývá, že bylo ČIŽP známo skutečné množství podrcených jednotlivých druhů odpadů. Nad rámec soud doplňuje, že žalovaný se odkazem na tento e-mail zabýval rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí (druhý odstavce na str. 6, kde žalovaný reagoval na bod 12 doplnění odvolání, ve kterém žalobkyně odkázala na daný e-mail ze dne 14. 2. 2019). Žalovaný zde uvedl, že z ohlášení umístění zařízení RESTA ze dne 14. 2. 2019 je zřejmý pouze předpoklad množství a druhů drcených odpadů, nikoli skutečné množství podrcených jednotlivých druhů odpadů, a proto tyto informace orgán prvního stupně požadoval předložit žalobkyní. Žalobkyně proti tomuto vypořádání žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nebrojí.
17. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu „kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.“
18. Dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu platí, že fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2. Podle odst. 2 stejného ustanovení za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 500 000 Kč.
19. Soud se nejdříve bude věnovat námitkám, ve kterých žalobkyně tvrdí, že neměla povinnost žádné doklady dokládat, jelikož si je ČIŽP mohla získat z vlastní činnosti.
20. Podle § 8 písm. c) kontrolního řádu platí, že „kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly

nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen "podklady"); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady".

21. Dle § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, platí, že „*správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Správní orgán opatřuje podklady přednostně s využitím úřední evidence, do níž má přístup. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis.*“ V nyní posuzované věci není mezi stranami sporné, že požadované rozhodnutí o souhlasu k provozu zařízení RESTA 900x600 nebylo vloženo do Registru zařízení. ČIŽP tak nemohla ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu získat požadované informace náhledem do evidence, do které má přístup. Za takové situace § 6 odst. 2 správního řádu umožňuje po dotčené osobě požadovat doklady jen, umožňuje-li to zvláštní zákon. Takovou možnost zakotvuje citovaný § 8 písm. c) kontrolního řádu. Lze tak říci, že obecně měla ČIŽP pravomoc po žalobkyni vyžadovat dané rozhodnutí, jelikož přímo souviselo s předmětem kontroly a nemohla si jej opatřit náhledem do evidence, do níž má přístup.
22. Soud se dále zabýval otázkou, zda měla o poskytnutí daného rozhodnutí ČIŽP požádat krajský úřad nebo přímo žalobkyni. I kdyby městský soud připustil určitou odpovědnost krajského úřadu za to, že nesplnil svoji zákonnou povinnost a nevložil požadované rozhodnutí do Registru zařízení [§ 39 odst. 10 a § 72 odst. 1 písm. j) bod 3 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech, jež byl platný v době vydání výzvy k poskytnutí informací a i v době vydání prvostupňového správního rozhodnutí], ani tak by nebyly naplněny podmínky, za které bylo povinností ČIŽP toto rozhodnutí po krajském úřadu požadovat. K § 6 odst. 2 správního řádu se vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2021, č. j. 3 Azs 35/2020-17, kde uvedl, že „*k odstranění vad žádosti, respektive doplnění chybějících náležitostí, může být učiněno zadost i tím, že účastník řízení výslovně odkáže na konkrétní dokument založený v jiném správním spise, který má správní orgán, před kterým je vedeno řízení, k dispozici*“. Obdobně v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 46/2011-64, kasační soud uvedl, že „*za situace, kdy stavebník výslovně odkáže na konkrétní projektovou dokumentaci, která je založena v jiném spise vedeném u téhož správního orgánu, nemusí stavebník totožnou projektovou dokumentaci znovu předkládat. Povinností správních orgánů, plynoucí z obecných ustanovení správního řádu je nebránit účastníkům správních řízení v uplatňování jejich práv, tedy nevytvářet takové podmínky v řízení, které by uplatňování práv znesnadňovaly, či dokonce znemožňovaly. Správní orgán je současně povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby řízení probíhalo hospodárně bez zbytečného zatěžování účastníků, přičemž finanční náklady na pořízení projektové dokumentace nejsou zanedbatelné.*“ Z této citované judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že účastník řízení musí správní orgán odkázat na potřebné dokumenty, které po něm správní orgán požaduje. Tuto povinnost žalobkyně nicméně nesplnila včas. ČIŽP žalobkyni vyzvala k předložení daného rozhodnutí krajského úřadu již prvotní výzvou ze dne 11. 3. 2019. Žalobkyně tuto výzvu ignorovala a až ve vyjádření ze dne 3. 6. 2019 uvedla, že dané rozhodnutí předložila v rámci kontroly dle zákona o ochraně ovzduší. Na toto reagovala ČIŽP ve svém rozhodnutí, kterou uznala žalobkyni vinnou, když uvedla, že v rámci kontroly dle zákona o ochraně ovzduší předložila žalobkyně toliko povolení provozu zdroje dle zákona o ochraně ovzduší (str. 5 první odrážka). Až v podaném odvolání žalobkyně namítala, že si dané rozhodnutí mohla ČIŽP vyžádat od krajského úřadu. Dle soudu by žalobkyně postupovala v souladu s citovanou judikaturou pouze tehdy, odkázala by ČIŽP ještě ve lhůtě jí stanovené k poskytnutí informací výzvou ze dne 11. 3. 2019. Jelikož se tak nestalo, bylo dle soudu

v pořádku, že správní orgány setrvaly na povinnosti žalobkyně předložit požadované rozhodnutí a neučinila-li tak, dopustila se přestupku.

23. Nadto soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 63/2019-35, ve kterém kasační soud naznačil, že povinnosti poskytovat součinnost dle kontrolního řádu se kontrolovaná osoba nezbaví, ani když kontrolní orgán již má požadované informace k dispozici: *„Jak správně upozornil městský soud, pokud by totiž stěžovatelka vskutku požadované dokumenty a informace ČIŽP dříve poskytla, nebylo by pro ni jistě vůbec složité určit konkrétní, dříve předané, dokumenty s konkrétním obsahem vztahujícím se k vymezenému předmětu kontroly.“*
24. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně, že informace o provozním deníku zařízení RESTA 900x600 za období od 1. 1. 2018 do 11. 3. 2019 a informace k drceným odpadům v k. ú. Vidče byly ČIŽP známy z protokolu o kontrole ze dne 11. 3. 2019. Výzvou v oznámení o zahájení kontroly ze dne 11. 3. 2019 bylo žalobkyni mj. uloženo, aby poskytla provozní deník zařízení RESTA 900x600 za období od 1. 1. 2018 do 11. 3. 2019 a dále rovněž informace k drceným odpadům v k. ú. Vidče, a to zejména: původ drcených odpadů, přehled jednotlivých druhů drcených odpadů a přehled podrceného množství jednotlivých druhů odpadů. V protokolu o kontrole ze dne 11. 3. 2019, na který odkazuje žalobkyně, jsou uvedeny následující informace: *„Množství materiálu ke zpracování činilo cca 2000 t betonu (viz pořízená fotodokumentace). Drcení betonových sutí je prováděno na frakci 0–63 mm. Provoz stroje v lokalitě Vidče byl zahájen dne 25. 2. 2019, drcení ukončeno dne 1. 3. 2019. Objednatel prací je pan J. M., odpad pochází z rekonstrukce podkladů chodníků ve Valašském Meziříčí. Provádění recyklace v předmětné lokalitě provozovatel oznámil ČIŽP dne 14. 2. 2019. [...] Provozní evidence je vedena, drtící jednotka je vybavena váhou a počítadlem motohodin (celkem bylo v lokalitě podrceno 2 040 t materiálu).“* V protokolu jsou rovněž označeny podklady, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí. Zde je mj. uvedena provozní evidence a souhrnná provozní evidence za rok 2015, 2016 a 2017. Z uvedeného protokolu o kontrole však nevyplývá, že by prvostupňový správní orgán měl právě z odkazovaného protokolu k dispozici informace o provozním deníku zařízení RESTA 900x600 za období od 1. 1. 2018 do 11. 3. 2019, když souhrnná provozní evidence byla při kontrole dle zákona o ochraně ovzduší doložena jen do roku 2017. Soud souhlasí se správními orgány i v tom, že z protokolu o kontrole nebylo možné zjistit druh a množství drceného odpadu, když protokol sice obsahoval informaci o množství již podrceného materiálu (2 040 t), ale již ne o jeho druhu. Ohledně druhu odpadu je v protokolu o kontrole uvedeno jen, že množství materiálu ke zpracování je 2 000 t. Jedná se tak o druh materiálu, který se teprve drtit bude, nikoliv, který byl již podrcen. V protokolu uvedené informace tedy neodpovídají požadavku prvostupňového správního orgánu, aby žalobkyně doložila přehled jednotlivých drcených odpadů a přehled podrceného množství jednotlivých druhů odpadů. Je nutné rovněž upozornit na to, že pojem materiál a odpad není vzájemně zaměnitelný. Soud i upozorňuje na to, že kontrolní orgán je ohledně požadování informací po kontrolované osobě omezen jen vymezením předmětu kontroly (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2024, č. j. 7 As 199/2023-63, bod [15]). Kontrola dle zákona o ochraně ovzduší byla zaměřena právě na ochranu ovzduší, zatímco v nyní posuzované věci se jednalo o kontrolu zaměřenou na dodržování zákona o odpadech. V rámci předcházející kontroly tak kontrolující orgán ani nebyl oprávněn zjišťovat informace a doklady týkající se odpadů. Nad rámec výše uvedeného soud rovněž poukazuje na skutečnost, že alespoň částečného pochybení si musela být vědoma i sama žalobkyně, když v doplnění blanketního odvolání provozní deník za

požadované období přiložila. Jak ale soud dále uvádí níže, i pozdní dodání dokladů stále představuje porušení povinnosti součinnosti ze strany žalobkyně.

25. Namítá-li žalobkyně, že druh a množství drceného odpadu ČIŽP znala již z e-mailu ze dne 14. 2. 2019, soud opakuje, že ze samotného tvrzení žalobkyně uvedeného v žalobě plyne, že se jednalo pouze o odhad drceného materiálu. Z uvedeného tvrzení žalobkyně tak nijak nevyplývá, že bylo ČIŽP známo skutečné množství podrcených jednotlivých druhů odpadů. Touto žalobní námitkou se rovněž zabýval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (druhý odstavec na str. 6, kde reagoval na bod 12 doplnění odvolání, ve kterém žalobkyně odkázala na daný e-mail ze dne 14. 2. 2019), kde uvedl, že z ohlášení umístění zařízení RESTA ze dne 14. 2. 2019 je zřejmý pouze předpoklad množství a druhů drcených odpadů, nikoli skutečné množství podrcených jednotlivých druhů odpadů, a proto tyto informace orgán prvního stupně požadoval předložit po žalobkyni. Žalobkyně proti tomuto vypořádání žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nebrojí.
26. Namítá-li žalobkyně, že požadované doklady byly obsaženy ve spise ve věci kontroly dle zákona o ochraně ovzduší a ČIŽP do něj mohla nahlédnout, soud uvádí, že toto své tvrzení žalobkyně nikterak neprokazuje a jedná se tak o obecné tvrzení. Soud naopak připomíná, že dokumenty a informace, které kontrolní orgán může vyžadovat, jsou omezeny rozsahem kontroly. V kontrole zaměřené na ochranu ovzduší tak nemůže kontrolní orgán požadovat předložení dokumentů primárně se týkajících zákona o odpadech.
27. Námitce žalobkyně, že v žádném z rozhodnutí není uvedeno, jaká zjištění nemohla být učiněna, soud rovněž nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 6 As 182/2020-43, uvedl, že „*povinnost kontrolního orgánu vysvětlit relevanci požadovaných podkladů pro výkon kontroly je dána pouze v rozsahu limitů tohoto oprávnění. Jinými slovy, kontrolní orgán je povinen kontrolované osobě odůvodnit, proč určitý podklad vyžaduje, pouze v tom rozsahu, aby bylo vyjasněno, že podklad se vztahuje k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby, jak vyžaduje § 8 písm. c) kontrolního řádu, jsou-li o tomto vztahu objektivní pochybnosti. Subjektivní nesouhlas kontrolované osoby nezavdává příležitost požadované podklady neposkytnout a vyhnout se tím zákonné povinnosti součinnosti. Kontrolovaná osoba není oprávněna rozhodovat o tom, které skutečnosti má kontrolní orgán zjišťovat, jaké podklady k tomu vyžadovat nebo rozhodovat o tom, že některý z podkladů vyžadovaných dle § 8 písm. c) kontrolního řádu může být nahrazen podkladem jiným. Kontrolovaná osoba nemůže svou vůlí relevantně modifikovat či nahrazovat kontrolovaným orgánem projevené vrchnostenské oprávnění. Kontrolovaná osoba ani není oprávněna rozhodovat o tom, v který moment je skutkový stav kontrolním orgánem zjištěn pro účely kontroly v dostatečném rozsahu a jaký rozsah podkladů je dostačující.*“ Z uvedené citace plyne, že pakliže se požadované informace týkají předmětu kontroly, kontrolovaná osoba nemůže nijak zasahovat do toho, jaké informace kontrolní orgán vyžaduje. Z toho dle městského soudu nutně i vyplývá, že pakliže se vyžadované informace týkají rozsahu kontroly, nemusí kontrolní orgán kontrolované osobě vysvětlovat, proč dané informace vyžaduje. V posuzované věci není sporu o tom, že by požadované informace nespadaly do rozsahu zahájené kontroly.
28. Soud připomíná, že výzvou ze dne 11. 3. 2019, doručenou 12. 3. 2019, vznikla žalobkyni povinnost součinnosti spočívající v předložení dokladů. Tato výzva obsahovala jasně stanovenou lhůtu 10 dnů a poučení ohledně sankce v případě nesplnění této povinnosti. Žalobkyně na tuto výzvu nereagovala. Žalobkyni byla výzva k předložení dokladů řádně doručena, musela si tak být vědoma své povinnosti spočívající v předložení vyžádaných dokladů. Jak uvedl v rozsudku ze dne 10. 9. 2019, čj. 1 As 175/2019-34, Nejvyšší správní

soud, „*dodatečné splnění povinnosti stěžovatelem není relevantní. I opožděné dodání dokladů totiž představuje porušení povinnosti součinnosti a naplňuje skutkovou podstatu vymezenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.*“ Na základě výše uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně ve stanovené lhůtě požadované doklady nepředložila a tím naplnila skutkovou podstatu přestupku vymezeného v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Nelze přisvědčit námitce, že chybí materiální podstata ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu. V zásadě platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu. Obecně je totiž nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). Jak uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, „*obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (jak vyplývá z výše uvedené judikatury NSS, jedná se např. o okolnosti jako je míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutí a osoba pachatele) na naplnění materiální stránky deliktu žádný vliv.*“ Soud tak nesouhlasí s žalobkyní, že by nebyla dána společenská nebezpečnost jejího jednání.

29. Z obdobného důvodu není ani důvodná námitka, že k neposkytnutí některých dokladů došlo v důsledku zcela omluvitelného a pochopitelného pochybení. V případě přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se jedná o odpovědnost objektivní. I kdyby soud přistoupil na argument, že žalobkyně si spojila obě kontroly a neuvědomila si, že kontrola zaměřená na dodržování zákona o odpadech je jiná, nade vši pochybnost jí muselo být toto odlišení zřejmé, jakmile obdržela příkaz, proti kterému podala odpor. Žalobkyně nicméně společně s odporem žádné doklady nedoložila. Není tak důvodná ani námitka, že doklady doložila v co nejkratší lhůtě, když první doklady doložila až dne 8. 10. 2019, tedy téměř 7 měsíců po výzvě ze dne 11. 3. 2019.
30. Žalobkyně namítá, že nebyla opětovně vyzvána k předložení dokladů, ani nebyla urgována ke splnění požadovaných povinností, soud uvádí následující. Oznámení o zahájení kontroly bylo žalobkyni řádně doručeno. Prvostupňový správní orgán v tomto oznámení dostal své poučovací povinnosti, když žalobkyni poučil o následcích nedoložení požadovaných dokladů v termínu 10 dnů ode dne doručení. Kontrolní orgán nebyl povinen vyzvat žalobkyni k doložení podkladů podruhé. Řádné poučení obsahoval i příkaz, proti kterému podala žalobkyně včasný odpor. Ani v této následné chvíli však svou povinnost součinnosti žalobkyně nesplnila, jak soud hodnotil již výše. Ze strany správních orgánů se tak nejednalo o příliš formální či nepřiměřený postup a pochybení nedoložení dokladů ve stanovené lhůtě je nutné přičíst k tíži žalobkyni, nikoliv správním orgánům.
31. Posledně žalobkyně namítá, že uložená sankce je absolutně nepřiměřená okolnostem případu. Výše pokuty 50 000 Kč byla žalobkyni uložena již příkazem ze dne 6. 5. 2019, přitom v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2019 nebyla uznána vinnou za nedoložení dvou z pěti původně uvedených informací či dokladů.
32. Téměř doslovně shodnou námitku žalobkyně vznesla již v čl. IV doplnění odůvodnění odvolání. Žalovaný k výši sankce v žalobou napadeném rozhodnutí (poslední odstavec na str. 7) uvedl následující: „*V článku IV. doplnění odvolání odvolatelka namítá, že uložená sankce je absolutně nepřiměřená vzhledem k okolnostem případu.*“ Odvolací orgán uvádí, že *sankce byla stanovena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a samotná výše sankce nijak nevybočuje okolnostem a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, když odvolatelka orgánu*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

prvního stupně nedoložila v požadované lhůtě a ani následně v průběhu správního řízení všechny požadované doklady. Nelze přisvědčit odvolatelce, že se jednalo o omluvitelný omyl. Výše sankce při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, jak je výše uvedeno, nijak nevybočuje ze zákonem stanoveného rozpětí. Jak je již výše uvedeno, i opožděné dodání dokladů na výzvu správního orgánu představuje porušení povinnosti součinnosti a naplňuje skutkovou podstatu vymezenou v ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Stanovení druhu a výše sankce je pak věcí správního uvážení orgánu státní správy s ohledem na skutková zjištění. Ani této námitce odvolatelky nebylo možno vyhovět s přihlédnutím k okolnostem tohoto projednávaného případu a změnit druh či výši sankce.“ Žalovaný tak k dané námitce uvedl, že výše sankce je věcí správního uvážení, sankce byla stanovena při spodní hranici rozpětí a nevybočuje okolnostem. Tímto se však žalovaný dle soudu nijak nevěnoval právě vznesené námitce, dle které jí byla znovu uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, i když byla uznána vinnou za nepředložení méně dokumentů. Žalobkyní vznesené námitka je dle soudu logická. Na první pohled totiž dává smysl, že je-li přestupce uznán vinným za porušení méně povinností, bude mu uložena nižší sankce. Městský soud je názoru, že nelze akceptovat správní praxi, dle které by správní orgány odrazovaly účastníky řízení v bránění svých práv tím, že jim v plném přestupkovém řízení uloží sankci větší než v příkazu, resp. stejnou za závadné chování menšího rozsahu. V souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů mají tyto dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu).

33. Soud shrnuje, že ČIŽP v příkazu ze dne 6. 5. 2019 užil správní uvážení, když za nepředložení 5 dokumentů uložil sankci ve výši 50 000 Kč. Uznal-li následně svým rozhodnutím žalobkyni vinnou za porušení menšího počtu povinností a seznal, že na výši pokuty se tato skutečnost nijak neprojeví, měl nejpozději žalovaný ke vznesené odvolací námitce toto správní uvážení osvětlit a dostatečně vysvětlit. Dle soudu není za dané situace dostatečné na konkrétní odvolací námitku reagovat pouze odkazem na správní uvážení. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, kvůli které musel soud jeho rozhodnutí zrušit.
34. Žalovaný na str. 3 svého vyjádření k podané žalobě k této žalobní námitce uvedl následující: *„Tyto nedoložené dokumenty však neměly vliv na výši pokuty, neboť podstata protiprávního jednání žalobce a jeho závažnost zůstala nedotčena. Žalovaný v této souvislosti znovu opakuje, že dokumenty, které „pouze“ nebyly předloženy, byly dokumenty, bez nichž nelze posoudit soulad provozu zařízení se zákonem, a to souhlas k provozu, provozní deník a informace o provozu samotném. Nejde tedy o to, zda doklady byla většina, ale o to, že nebyly předloženy ty zásadní pro výkon kontroly.“* Takové odůvodnění by bylo z pohledu nároků na přezkoumatelnost rozhodnutí a vypořádání odvolacích námitek dostatečné. Jak nicméně plyne z ustálené judikatury, nedostatky odůvodnění rozhodnutí není možné zhojit ve vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 245/2017-32). Vzhledem k tomu, že žalovaný tuto svoji úvahu neuvedl již ve svém rozhodnutí, nemohla proti ní žalobkyně brojit podanou žalobou a tato úvaha tak nemohla být podrobena soudnímu přezkumu.
35. Soud pro úplnost dodává, že žalobkyně nenamítá, že žalovaný dostatečně nereagoval na její námitku, a tedy nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné, dle soudu se však o takovou vadu jedná. Správní soudy jsou sice dle § 75 odst. 2 věty první s.

ř. s. vázány žalobními body, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, však „*krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.*“ Zároveň platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soudy primárně přezkoumávají úvahy, ke kterým dospěly správní orgány. Není naopak úkolem soudu nahrazovat činnost správních orgánů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod [33], ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 211/2016-106, bod [26], nebo ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, bod [28]). Žalobkyně v žalobě namítá, že uložená sankce je absolutně nepřiměřená okolnostem případu. Aby mohl soud na tuto námitku odpovědět, musel by přezkoumat úvahu správního orgánu týkající se této otázky. Dle soudu však k dané odvolací námitce žalovaný neposkytl dostatečnou odpověď. Soud tak nemůže přezkoumat názor žalovaného, který nevyjádřil. Jsou tak naplněny podmínky, pro které soud může vykročit z limitů daných v § 75 odst. 2 s. ř. s.

36. Soud k návrhu žalobkyně na moderaci uložené pokuty uvádí, že ke snížení sankce či k jejímu upuštění je soud oprávněn jen tehdy, není-li důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), proto soud k moderaci sankce přistoupit nemohl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, jelikož se žalovaný dostatečně nezabýval odvolací námitkou žalobkyně ohledně uložené sankce a rozdílnosti výroků v příkazu a v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným soudem zejména v části III. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce na nákladech řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení v rozsahu tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně tří režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající této dani.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29.08.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu